

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Urto/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200582
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Daniel Hudák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8017200582.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka, sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. januára 2018 v Bratislave, v konaní o uznanie a výkone cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky, v trestnej veci odsúdeného G. T., o odvolaní odsúdeného a T. C., proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Ntc/5/2017, zo dňa 08. novembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. odvolania odsúdeného G. T. a T. C. sa z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii uznal výrok o vine, rozsudku Krajského súdu v Ostrave, Česká republika, sp. zn. 54T/11/2016, zo dňa 04.01.2017 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 3To/28/2018, zo dňa 29.03.2017, ktorým bol občan Slovenskej republiky G. T., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom X., ul. C. XXX/XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody vo väznici Valtice, Česká republika, uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu znásilnenia podľa § 185 ods. 1,2 písm. a/ ods. 3 písm. a/ Tr. zák. ČR, ktorého sa dopustil na skutkovom základe tam uvedenom, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov a nariadené ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. krajský súd odsúdeného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odsúdený odvolanie, v ktorom uviedol, že v Českej republike si požiadal o obnovu konania, a preto žiada o zrušenie prijatia na Slovensko.

Voči uvedenému rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie aj stará matka odsúdeného T. C. ako príbuzná v priamom rade, v ktorom poprela pravdivosť skutku a tvrdila, že odsúdený sa uvedeného skutku nedopustil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaných odvolaní preskúmal napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Prešove ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolania odsúdeného ako i

jeho starej matky nie sú dôvodné.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

S poukazom na odvolacie námietky odsúdeného je potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia sú taxatívne uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z..

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku Krajského súdu v Ostrave, Česká republika, sp. zn. 54T/11/2016, zo dňa 04.01.2017 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 3To/28/2018, zo dňa 29.03.2017, postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z.z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorá preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil a so závermi uvedenými v tomto rozhodnutí sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli splnené zákonné podmienky rozhodnutia príslušného krajského súdu, ktorým je podľa § 12 ods. 1 zák. 549/2011 Z.z. Krajský súd v Prešove, s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 psím. a/ zák. č. 549/2011 Z. z. - odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, po písomnom vyjadrení prokurátora v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. (č. l. 46 spisu). Z predloženého osvedčenia (č. l. 8 spisu) je zrejmé, že odsúdený sa zúčastnil na súdnom konaní v štáte pôvodu, ktoré viedlo k vydaniu daného rozhodnutia, pričom odsúdený súhlasil s odovzdaním výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho štátu, t. j. do Slovenskej republiky. Obojstrannú trestnosť činu nebolo potrebné skúmať, nakoľko sa jedná o trestný čin znásilnenia, ktorý je uvedený v kategórii trestných činov podľa § 4 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z. z. a v štáte pôvodu zaň možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 3 roky (trestná sadzba je stanovená na 5 až 12 rokov).

Z obsahu odvolania odsúdeného je zrejماً predovšetkým snaha o zrušenie rozsudku Krajského súdu v Prešove a celkovo konania o uznaní a výkone rozhodnutia z dôvodu, že odsúdený si podľa jeho vyjadrenia podal návrh na povolenie obnovy konania v štáte pôvodu - Českej republike. Najvyšší súd konštatuje, že odvolacie námietky odsúdeného sú irelevantné. Vo veci bolo rozhodnuté o vine a treste právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Ostrave, Česká republika, sp. zn. 54T/11/2016, zo dňa 04.01.2017 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, sp. zn. 3To/28/2018, zo dňa 29.03.2017. Námietka týkajúca sa podaného návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania bez príslušného rozhodnutia štátu pôvodu a naň nadväzujúcej informačnej povinnosti a späťvzatiu osvedčenia zo strany štátu pôvodu (§ 19 zák. č. 549/2011 Z.z.), nič nemení na uznateľnosti a vykonateľnosti citovaného rozsudku súdu Českej republiky na území Slovenskej republiky tak, ako o tom rozhodol krajský súd.

Z obsahu odvolania starej matky ako príbuznej v priamom rade je zrejماً predovšetkým snaha o preskúmanie trestnej veci odsúdeného v Českej republike. Stará matka v podanom odvolaní uvádza, že jej vnuk trestný čin nespravil a orgány činné v trestnom konaní celú vec zle prešetrili. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zmyslom konania o uznaní a výkone rozhodnutia nie je prieskum rozhodnutia vydaného v štáte pôvodu a konania, ktoré mu predchádzalo. Vykonávajúci justičný orgán v rámci konania o uznaní a výkone rozhodnutia skúma iba splnenie podmienok vyžadovaných zákonom č. 549/2011 Z. z. na uznanie a výkon rozhodnutia vydaného súdom v trestnom konaní v inom členskom štáte Európskej únie, nemôže však v tomto konaní skúmať správnosť rozhodnutia, ani revidovať konkrétne výroky tohto rozhodnutia, či správnosť postupu tamojších justičných orgánov. Z tohto

dôvodu jej súčasné odvolacie námietky týkajúce sa opätovného prešetrenia veci nemajú vplyv na uznanie a výkon citovaného rozsudku v zmysle napadnutého rozsudku krajského súdu.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že pokiaľ ide o výrok napadnutého rozhodnutia, ktorým bol odsúdený zaradený v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na kritériá uvedené v § 17 zákona č. 549/2011 Z.z., v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciaciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014). Na základe podkladov, ktoré mal krajský súd (a aj súd odvolací) k dispozícii, nie je možné jednoznačne kvalifikovať, ktorému stupňu strázenia podľa § 48 Trestného zákona zodpovedajú aktuálne podmienky výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného v Českej republike, nakoľko tam majú v súčasnosti len dva stupne strázenia. Keďže súd prvého stupňa zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ďalšie objasňovanie tejto otázky (dopytom na české justičné orgány prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) zo strany najvyššieho súdu by bolo bezpredmetné, pretože aj v prípade zistenia potreby zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu s iným (prísnejším) stupňom strázenia, by najvyšší súd v tejto časti napadnutý rozsudok zmeniť nemohol, nakoľko by tým došlo k porušeniu zásady *reformatio in peius* (zákaz zmeny k horšiemu), keďže odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané iba odsúdeným.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.